

men jeg tænkte, at det maatte bero paa, at jeg ikke havde den tilstrækkelig hurtige Opiattelsesevne. Jeg ventede derfor taalmodigt, til jeg kunde faa dem at se i Rigsdagstidenden. Nu har jeg set dem og læst dem op. Den højtærede Minister opstiller altsaa et Alternativ, et Enten—Eller paa Søren Kierkegaards Vis: en ny Lov med Indtægtsgrænser er det ene Led i Alternativet, og en ny Lov, paa ethelt andet Grundlag, altsaa uden Indtægtsgrænser, er det andet Led. Han slutter saa videre: Faar vi ikke den ene af disse to Muligheder, omkalfatres Grundlaget for Medlemsretten, ogsaa til Arbejdsløshedskasser, hele det bestaaende omkalfatres. Jeg vil stille det omvendt op for at faa den logiske Form og sige: Faar vi den ene af disse to Muligheder, omkalfatrer vi altsaa ikke det bestaaende Grundlag. Men da ifølge den højtærede Ministers eget Udsagn det nuværende Grundlag er Indtægtsgrænsen, hvorledes kan han da sige: Hvad enten vi nu faar Loven uden Indtægtsgrænser, eller vi faar den med Indtægtsgrænser, omkalfatrer vi det bestaaende Grundlag, eftersom aabenbart kun den ene af disse Muligheder, nemlig den, der bygger paa „et helt andet Grundlag“, altsaa paa Ikke-Indtægtsgrænser, efter hans Mening omkalfatrer det bestaaende Grundlag, medens den anden Mulighed: Indtægtsgrænser, falder nøje sammen med det Grundlag, der efter hans Mening er det bestaaende?

Den højtærede Minister vilde gerne gøre det til, at Striden stod om, hvorvidt Indtægtsgrænser var det bestaaende eller ej, og saa skulde jeg i min Ukyndighed have paastaet; at den højtærede Minister var gaaet bort fra det bestaaende ved at fastholde dem. Det har jeg ikke sagt et Ord om. Den højtærede Minister har ikke Ret i, at Indtægtsgrænsen er det bestaaende i den Forstand, at det skulde være den nuværende Sygekasselovs Mening at opstille faste Indtægtsgrænser. Det er kun, om jeg saa maa sige, noget, der efterhaanden har indsneget sig ved juridisk Fortolkning. Men Pointen ligger ikke i, om de faste Indtægtsgrænser er det bestaaende eller ikke, men deri, at den højtærede Minister har holdt paa Indtægtsgrænserne — man kalde dem saa bestaaende eller ikke —, men af sit Parti og hele Folketinget for Arbejdsløshedskassernes Vedkommende er blevet tvunget bort fra disse faste Indtægtsgrænser. Den nuværende Sygekasselov kender ingen faste Indtægtsgrænser. Den staar nemlig paa Skønnets Standpunkt, dens Forudsætning er oven i Købet, som jeg

nævnedes før, Kommissionens Synsmaade, at Skønnet for en væsentlig Del skulde rette sig efter, om vedkommende, der søgte Optagelse, var Lønarbejder eller ikke. Saa kommer den bekendte Skrivelse af 5te Februar 1900 fra Sygekasseinspektoratet, og ogsaa der peger den daværende Sygekasseinspektør paa, at Arbejderkommissionen af 1885 var gaaet ud fra, at enhver til Arbejderklassen hørende Person var at anse for ubemidlet, og han peger paa, at selv om man benytter Indtægtsgrænse til Afgørelse af Skønnet, er dette kun et enkelt Moment til Bedømmelse af, hvorvidt vedkommende, der søgte Optagelse, er ubemidlet eller ikke, kun et enkelt Moment blandt mange andre. Nu er det imidlertid saaledes — og deri kan den højtærede Minister for saa vidt have Ret —, at denne Skrivelse ligesom har indledet en ny Æra, hvorefter vi faktisk og praktisk er kommet over til at have faste Indtægtsgrænser. Men dette skyldes efter min Formening Indenrigsministeriets Afgørelse, altsaa en ren juridisk Fortolkning af en Skrivelse, hvis Synsmaade i og for sig har været naturlig og forstandig. At man er kommet bort fra Lønarbejdersynspunktet, er naturligt ifølge Forholdenes Udvikling, og jeg mener, at vi nu bør lovfæste det. Men at man er kommet ind paa faste Indtægtsgrænser — jeg betoner begge Dele, baade „faste“ og „Indtægtsgrænser“ — til Bedømmelse af Spørgsmaalet: bemidlet eller ubemidlet, er forkert, det er stridende mod Aanden i Loven af 1892, og det bør vi komme bort fra.

For Arbejdsløshedskassernes Vedkommende gælder Lønarbejdersynspunktet, og der tvang vi den højtærede Minister bort fra hans Synsmaade. Jeg tænker mig da den Mulighed, at hans Parti mente, at til Gengæld for det Nederlag, den højtærede Minister led paa den Lov, var det et skyldigt Hensyn at tage til ham endelig en Gang at lade Indtægtsgrænserne blive staaende, saa han dog ikke paa alle Punkter led Nederlag. Jeg vil da tillade mig at spørge den højtærede Minister, om dette paa nogen Maade skulde være ham behageligt, at der blev taget et saadant Hensyn til ham, eller om han ikke meget mere af Interesse for Sagen — thi jeg mener, at han hører til dem, om hvilke man med Rette kan sige, at han har Kærlighed til Sagen — vil lægge sit Lod i Vægtskaalen for at faa samlet almindelig Enighed fra alle Partigrupper om en Løsning, der altsaa vilde melde sig til Landstinget ikke „med den store Majoritets Vægt“, men med Enstemmighedens Betydning, saa man